

Ders : 218**Konu : PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN AHİRETE İRTİHALI**

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN HASTALANMASI

Peygamberimiz (s.a.v.), Veda Haccı'nda ashabıyla vedalaştı. Medine'ye dönüce de Cennetü'l-Bâki mezarlığına gitti. Onlara dua etti.¹ Bu gelişmeler sahabeleri de endişelendirdi. Peygamberimiz (s.a.v.)'in vefatının yakın olduğunu anladılar. Peygamberimiz (s.a.v.), hürriyetine kavuştuğu **Ebû Müvehibe** (r.a.)'a:

“Bana anahtarlarıyla birlikte dünya hazineleri uzatıldı. Cennetin anahtarları da gösterildi. Ben Allah'a kavuşmayı ve Cennet'te olmayı seçtim” demişti.

Yüce Resûl (s.a.v.), Cennetü'l-Bâki mezarlığından dönüşünde hastalandı. Ateşli bir hastalık olan hummaya tutuldu. Ateşi düştükçe camiye gidiyordu, gidemediği vakitler için ise Hz. Ebû Bekir (r.a.)'ı vekil olarak bıraktı.

Hastalığının 2. gününde mescide gitti. Minbere oturdu. Cemaate şöyle hitap etti:

*“Ey insanlar! Kimin arkasına vurmuşsam, işte arkam, gelsin vursun. Bende kimin alacağı varsa, işte malım, gelsin alsın. Burada mahcup olmak, ahirette mahcup olmaktan hayırlıdır. Benim katımda en sevgiliniz, benden hakkını isteyen veya bana hakkını helâl edendir. Benden hak alınmalı ki, Rabbimin huzuruna temiz ruhla çıkabileyim.”*²

Namaz kılındı. Namazdan sonra yine aynı sözleri tekrar etti. Peygamberimiz (s.a.v.)'in hastalığı gün geçtikçe ilerliyor, zaman zaman baygınlık geçiriyordu. Kendine gelince vasiyet ediyordu:

“Müşrikleri bu topraklardan çıkarınız. Dünyanın her yerinden gelecek elçilere, benden gördüğünüz gibi ikramda bulununuz!...”

Yüce Resûl (s.a.v.)'in hastalığının devam etmesi, münafıkların dedikodusuna sebep oldu. Vücuduna bol bol su döktürdü. Ateşinin düşmesi üzerine camiye gitti.

Peygamberimiz (s.a.v.)'in hastalığı ordunun yola çıkmasını engelledi. Medine dışında karargâhını kurmuş olan Usame ordusu bu nedenle bekletildi. Peygamberimiz durumdan haberdar olunca:

*“Ey insanlar! Usame ordusunu yola çıkarın. Usame gibi bir gencin komutanlığı konusunda bir şeyler söylemişsiniz. Allah'a yemin ederim ki, Usame'nin babası komutanlığa lâıyktı. Kendisini çok severdim. Zeyd, komutanlığa nasıl lâıyksa, Usame de öyle lâıyktır. O da sevdiğim kişidir. Ona itaat ediniz.”*³ dedi. Daha sonra da:

“Dünyada hiçbir peygamber ümmetiyle devamlı kalmadı. Ben de Rabbime kavuşacağım. Siz de Rabbinize kavuşacaksınız. Dünyada hiç kimse kalmaz. Her şey Allah'ın takdirine bağlıdır. Ne öne

¹ İslam Tarihi, M. Asım Köksal, C.11, sh.18

² Peygamberimiz Hayat ve Daveti, Safiyüddin Mübarek Furi, sh.528-530

³ İbn Hişam, C.4, sh.404

alınır, ne ondan kaçılır. Sizinle kavuşacağım yer Kevser Havuzu'nun kenarıdır. Her kim benimle buluşmak isterse, elini, dilini günahlardan sakındırsın. Sizin için en korktuğum şey, dünya işlerine dalarak, zenginliğe kapılarak başkasının kanını dökmenizdir. O zaman, siz de geçmiş milletler gibi yok olursunuz.” buyurdu.

Peygamberimiz (s.a.v.) bundan sonra ensar ve muhacirlere nasihat etti. Birbirlerine karşı iyi davranmalarını istedi. Ayrılık unsurlarından kaçınmalarını diledi. Bu, ashabına toplu olarak konuştuğu son hutbe oldu.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN VEFATI

Bir yatsı vaktiydi. Ezan okunmuştu. Peygamberimiz (s.a.v.) namazın kılınıp kılınmadığını sordu. Cemaatin kendisini beklediği söylediler. Hemen yıkandı, hazırlandı. Ancak, ayağa kalkamadı. Düştü, bayıldı. Bu durum iki kere tekrar etti. Kendine gelince şöyle buyurdu:

“Ebû Bekir'e söyleyin cemaate namazı kıldırırsın.”

Bu olaydan sonra Hz. Ebû Bekir (r.a.) cemaate üç gün namaz kıldırıldı. Peygamberimiz (s.a.v.)'in cemaate en son kıldırıldığı namaz Perşembe günü akşam namazı oldu.

Vefat edeceği gece ateşi düşmüş, rahatlamıştı. Camiye çıktı, Hz. Ebû Bekir (r.a.) namaz kıldırıyordu. Ashabına baktı, memnun oldu. Peygamberimiz (s.a.v.)'in mescide geldiğini gören Müslümanlar onun iyileştiğini sandılar. Bu yüzden çok sevindiler. Hz. Ebû Bekir (r.a.), mihraptan çekilmek istedi. Eliyle işaret etti, namazı kıldırmasını istedi. Kendisi de Hz. Ebû Bekir (r.a.)'a uydu ve namazını kıldı. Bu, Peygamberimiz (s.a.v.)'in mescitte kıldığı son namaz oldu.

Peygamberimiz (s.a.v.) bundan sonra daha mescide çıkmadı. Ashab-ı kiram onu bir daha göremedi. Odasına geldiğinde gücü kesilmişti. Yüzü beyazlaşmış ve kansızlaşmıştı. O gün hastalığının 8. günüydü. Pazartesi günü bayılması arttı ve çok acı çekti. Peygamberimiz (s.a.v.), bu duruma çok üzüлp ağlayan kızı Fâtıma (r.a.)'yı:

“Kızım, baban bu günden sonra hiç acı çekmeyecek.” diyerek teselli etti.⁴ Yanındaki kaptaki suya zaman zaman elini batırıyor ve yüzünü ıslatıyordu. Bu sırada:

“La ilâhe illallah! Ölümün de şiddetleri var. Ya Rabbi! Bana ölüm korkularına dayanmak için yardım et! Allah'ım, beni affet. Beni Refik-i A'lâ'ya peygamberler, siddik kullar, şehitler ve sâlihlerin yanına ulaştır.” diyerek dua etti.

Peygamberimiz'in başı Hz. Aişe (r.a.)'ın kucağındaydı. Gittikçe ağırlaştı. Bu duayı bitirince ruhunu teslim etti. Yüce Rabbine kavuştu (**1 Rebiu'l-evvel-27 Mayıs 632**). Hz Muhammed (s.a.v.), bir kul idi. Her kul gibi o da “gel” emrine uydu ve o çağrıyla yapan “Yüce dost” a gitti...” **İnna lillahi ve inna ileyhi raciûn**”.⁵

Ölüm güzel şey, budur perde ardından haber...
Hiç güzel olmasaydı ölmüydü peygamber?...

Necip Fazıl KISAKÜREK

4 a.g.e. Safiyüddin Mübarek Furi, sh.532-533

5 Bakara, 2/156

Birçok Müslüman, Peygamberimiz (s.a.v.)'in vefatıyla şaşkınlık yaşadı. Medine bir anda üzüntüye büründü. Ehl-i Beyt ve sahabe ağlamaya başladı. Hatta feryat edenler de vardı. Herkes telâş içindeydi. Müminler ağlıyor, şimdi ne olacağını düşünüyor ve acı çekiyordu.

Ölüm haberi birdenbire etrafa yayıldı. Bu acı haberi öğrenen Usame ordusu Medine'ye geri döndü. Sancak, Peygamberimiz (s.a.v.)'in evinin kapısı önüne dikildi. Bu durum acıyı daha da artırdı.

Münafıklar, "Muhammed, hak peygamber olsaydı, ölmezdi..." diyerek etrafı karıştırmaya çalışıyorlardı. Hz. Ömer (r.a.), "Muhammed öldü!" diyenlere kızıyor, kılıcını çekerek: "Kim Muhammed öldü derse boynunu vururum. O ölmemiş, bayılmıştır." diyordu.

Hz Ebû Bekir (r.a.) telâşa düşmedi. Doğruca Peygamberimiz (s.a.v.)'in yattığı yere gitti. Yüzünün örtüsünü açtı. Ağladı, iki gözünün arasından öptü ve: "Allah'ın takdir ettiği ölümü tatmışsın. Ölüm acısını bir daha tatmayacaksın. Hayattayken güzeldin, ölümünde de güzelsin .." dedi.

Sonra Mescid-i Nebevi'ye girdi. Ömer (r.a.) hâla konuşuyordu. Minbere çıktı. "Sus ya Ömer!" dedi. Cemaate doğru da: "Kim Muhammed'e tapıyorsa, Muhammed ölmüştür. Kim Allah'a tapıyorsa, Allah Bâki'dir, Allah ölümsüzdür." dedikten sonra şu ayeti ekledi:

اِنَّكَ مَيِّتٌ وَّاِنَّهُمْ مَّيِّتُونَ*

"Muhakkak, sen de öleceksin, onlar da ölecekler." 6

Bu sözler herkesi yatıştırdı. Hz Ömer (r.a.) ve ashab ölümü kabullendi.

Kim umar senden vefayı
Yalan dünya değil misin?
Hak peygamber Muhammed'i
Alan dünya değil misin?

Yunus Emre

Peygamberimiz (s.a.v.)'in vefatından sonra, Sahabe-i Kiram halife seçimine başladı. Çünkü kısa bir süre için de olsa, Müslümanlar başsız kalamazdı. Dinî görevler, bir baş (halife) seçilerek yerine getirilebilirdi.

Ensar, muhacir ve Haşimîler halifenin kendi içlerinden seçilmesini istiyorlardı. İstişareler sonucunda Hz. Ebû Bekir (r.a.)'a biat ettiler. Çünkü onlar, Hz. Ebû Bekir (r.a.)'ın Peygamberimiz (s.a.v.)'in ölümü üzerine gösterdiği soğukkanlılığı görmüşlerdi. Böylece ilk halife seçilmiş oldu.

PEYGAMBERİMİZ (S.A.V.)'İN YIKANMASI VE DEFNİ

Halife seçimi yapıldıktan sonra ilk iş, Peygamberimiz (s.a.v.)'in yıkanması ve defni oldu. Hz. Ali (r.a.), Peygamberimiz (s.a.v.)'i hem yıkıyor hem de yıkama sırasında:

"Ey Allah'ın Resûlü! Hayatında da temizdin, ölümünde de temizsin." diyordu.

Yıkama işinden sonra cenaze namazını kıldırarak için kimin imam olacağı görüşüldü. Hz. Ali (r.a.)'ın: "Onun üzerine kimse imamlık yapmasın. O sizin hayatınızda da, ölümünde de imamınızdır." önerisi uygun görüldü. Bunun üzerine cenaze namazı, vefat ettiği yerde ve ayrı ayrı kılındı. Hz. Aişe (r.a.)'ın odası küçüktü. O yüzden, namaz kılma işi gece yarısına kadar devam etti.

Müslümanlara istişareyle iş yapmayı öğreten Peygamberimiz'le ilgili son görevler de istişareyle yapıldı. Peygamberimiz'in nereye gömüleceği konusunda da görüşleri olanlar dinlendi. Hz. Ebû Bekir (r.a.)'ın hatırlattığı: *“Allah, her peygamberin ruhunu gömülmesini istediği yerde alır.”* Hadîs-i şerifi üzerine, Peygamberimiz (s.a.v.)'in vefat ettiği yere gömülmesi kararlaştırıldı.

Bu karar üzerine Hz. Aişe (r.a.)'ın hücreğine ve son nefesini verdiği döşeğin serildiği yere mezar kazıldı. Mezarı, ensardan Ebû Talha kazdı. Peygamberimiz (s.a.v.) salıyı çarşambaya bağlayan gece defnedildi.⁷ (03 Rebiu'l-evvel – 29 Mayıs 632).

Peygamberimiz (s.a.v.) güzel ve ideal bir hayat yaşadı. İnsanlığa örnek oldu. Davranışlarıyla ideal insanın nasıl olması gerektiğini gösterdi. İdeal hayatın huzur ve barış ortamını arayan insanlığın yapacağı en akılcı seçim, onun hayatını örnek almak olacaktır. Günümüz toplumları, onun hayat modelini benimsedikleri ölçüde ideal toplum yapısına ulaşacaklardır. Bunu inanarak uygulayanlar hem dünyada hem de ahirette huzur bulacaktır.

İnsanda güzel ahlak için, gönderilişim;
Ahlakı nokta nokta tamamlamaktır işim...

Necip Fazıl Kısakürek

Alınacak Dersler

1. Her nefis ölümü tadacaktır sırrı gereği, her doğan ölecektir. Akıllı kimse nefisini hesaba çekip, ölüm sonrası için hazırlık yapandır.
2. Allah Rasulü SAV yüksek ateşi ve hastalığına rağmen, cemaatle namaza önem vermiş ve Müslümanlara her fırsatta nasihat etmiştir.
3. Peygamberimiz: *“Ben ancak güzel ahlâkı tamamlamak için gönderildim.”*⁸ buyurmuştur. Müslüman güzel ahlak sahibi olmalıdır.
4. Hz. Aişe (r.a.) da *“Peygamberimiz (s.a.v.)'in ahlâkı Kur'an'dı.”* demiştir.⁹ Müslüman, hayatını Kur'an ile tanzim etmelidir.

Not: Bu hafta;

1. Bakara suresi, 156. ayetin tefsirini okuyalım.
2. Hayatımızda ve evlerimizde Resûlullah (sa.v.)'in hangi sünnetlerini uyguladığımızı gözden geçirelim.

Sende insan ve toplum, sende temel ve bina,
Ne getirdin, götürdün, bildirdinse âmennâ!...
O, Allah'ın emiriyle kâinat efendisi;
Varlığın tacı, varlık nurunun ta kendisi...
Müjdecim, kurtarıcım, efendim, peygamberim;
Sana uymayan ölçü, hayat olsa teperim!

Necip Fazıl Kısakürek

⁷ Siret-i İbn Hişam, C.4, sh.419-422

⁸ Kenzû'l-Ummâl, Ali el-Müttakî – C.1., Sh.11

⁹ Müslim, Müsâfirîn 139